

[Aksel Larsen.]

samtidig træffer beslutning om de nødvendige kontrolforanstaltninger?

Ministeren siger videre, at Sovjetunionen ønskede kontrolorganet henlagt under sikkerhedsrådet, i hvilket vetoretten gælder. Det er fuldstændig rigtigt, at vetoretten gælder i sikkerhedsrådet, men ministeren ved godt, og det havde været hans pligt at sige det, hvis han havde villet være en lille smule loyal, at vetoretten ikke skulle gælde i kontrolorganet. Det er naturligt af den simple grund, at De Forenede Nationers pagt udtrykkeligt foreskriver, at det er sikkerhedsrådet, der skal træffe afgørelse om de foranstaltninger, der i givet fald skal bringes til anvendelse mod medlemsstaterne; altså må kontrolkommissionen, eller hvad det nu bliver, rapportere til sikkerhedsrådet. Jeg tror iøvrigt, man må erkende, at hvis dette kontrolorgan, der efter det sovjetiske forslag skulle have uindskrænket inspektions- og kontrolret, konstaterede, at atomenergien blev brugt til fremstilling af våben nogetsteds, og offentliggjorde en rapport derom, ville det have meget alvorlige virkninger. Alene forbud mod anvendelse af atomvåben og organisering af et sådant kontrolorgan ville således skabe sikkerhed mod atomtruslen.

Endvidere siger ministeren, at Sovjetunionens forslag bl. a. går ud på reduktion af rustningerne med en trediedel, men det syntes ministeren ikke man kunne gå ind på, for vestmagterne har nedskåret voldsomt, og det har Sovjetunionen ikke, så det ville derfor være til gavn for Sovjetunionen og til skade for vestmagterne. Ministeren ved udmærket vel, at den oprustning, der er sket, bl. a. i Atlantpagtområdet, er så kolossal, at disse magters bevæbnede styrker betydeligt overstiger Sovjetunionens og de folkedemokratiske landes styrker.

Ministeren ved også — for han var jo i Paris —, at repræsentanter for Sovjetunionen kategorisk erklærede, at Sovjetunionen efter krigen havde demobiliseret 32 årgange — og ministeren må jo kunne forstå, hvad det betyder —, og gav den almindelige oplysning, at Sovjetunionens væbnede styrker er stort set på samme niveau som i 1939. Dengang talte man ikke om nødvendigheden af en Atlantpagt af hensyn til Sovjetunionens rustning, og dengang talte

man heller ikke om, at man ikke kunne nedruste, før man havde foretaget meget langsommelige undersøgelser af, hvor store rustningerne var.

Endelig siger ministeren, at han desuden er modstander af det sovjetiske forslag om forbud mod atomvåben, fordi der kan hengå en anelig tid mellem deklARATIONEN om forbud og den faktiske gennemførelse af kontrolplanerne. Det kan der naturligvis, men hvis man valgte den amerikanske vej — som altså ikke forudsætter kontrol med atomenergiens anvendelse til våben, men kontrol med atomenergien i minerne —, hvis man valgte den amerikanske vej, at først skulle man have langvarige undersøgelser og derefter eventuelt skride til forbud, så ville der i alt fald gå lige så længe, inden kontrolorganet trådte i funktion. Hvorfor det skulle være farligt, hvis der var vedtaget et forbud, var etableret en konvention mod fremstilling og anvendelse af atomvåben, samtidig med at kontrolorganet formes, men inden det har afsluttet første omgang af sit arbejde, det vil jeg gerne bede ministeren forklare, hvis han er i stand dertil. Han har forsøgt at forklare det i sin tale, idet han siger: Hvad ville der ikke kunne ske, såfremt en regering, som ikke anerkender De Forenede Nationers autoritet eller nægter at betragte sig som bundet af forbudet, fik rådighed over atommateriale i dette tidsrum? Ja, men alle regeringer, som er medlem af De Forenede Nationer, måtte naturligvis anerkende deres autoritet og lukke porten op på vid gab for kontrol. Der kan kun være tale om regeringer over lande, som ikke er medlem af De Forenede Nationer. Jeg ved ikke, om det er Italien, ministeren tænker på, men jeg tror det ikke. Jeg har en mistanke om, at han tænker på Kina. Ja, men det problem er uhyre let løst, hr. minister. Hvis ministeren blot vil gøre sit til, at De Forenede Nationers pagt bliver opfyldt, så Kina bliver medlem af De Forenede Nationer — for man har jo smidt Kina ud af De Forenede Nationer, samtidig med at Chiang Kai-Shek blev smidt ud af det kinesiske fastland —, er vi straks et stort skridt længere fremme; og ministeren må anerkende, at hvis Kina er medlem af De Forenede Nationer, behøver han i hvert tilfælde ikke at have betænkeligheder på det punkt.